

ZSOLTÁROK KÖNYVE

41-46.

A 41.-ik zsoltár, akárcsak az első, boldog mondással kezdődik:

A karmesternek: Dávid zsoltára.

Boldog az, akinek gondja van a nincstelenre, ha bajba kerül, megmenti az ÚR.

A Biblia nagyon sokat beszél arról, hogy Isten mennyire a szíven viseli a szegények ügyét. Isten minket is folyamatosan arra indít, hogy segítsük a szegényeket. Az Írás azt mondja, hogy „aki a szegényeknek ad, az Úrnak ad.” Ha bármikor tartoznátok valamivel az Úrnak, akkor keressetek egy szegény embert és úgy adjatok neki, hogy közben nem várjátok, hogy ő visszaadja nektek, inkább az Úrtól várjátok a fizetséget, mert Ő hihetetlenül magas kamatot fizet.

Az ÚR megőrzi, és életben tartja, boldog lesz a földön; nem engedi át ellenségei dühének.

Az ÚR enyhülést ad betegségén, jobbulást ad neki, valahányszor betegen fekszik.

Nagyon érdekes, hogy a zsoltár írója mennyire személyesen beszél Istenről. Ha nagyvonalúan adakoztál a szegényeknek, akkor többek között Isten gondoskodni fog rólad, amikor betegen fekszel majd az ágyadban. Ez egy igen érdekes dolog Istennel kapcsolatban, és nagyon távol áll a pogány istenekkel kapcsolatos elméletektől. El tudjátok képzelni, hogy Jupiter vagy Buddha gondoskodna rátok, amikor betegek vagytok? Istennel mégis létezik ez a gyönyörű, bensőséges kapcsolat – még a betegségünk alatt is megőrzi minket.

Eddig a szegényekről szólt tehát, és a zsoltár következő részében Dávid a saját ügyével foglalkozik:

Ezt mondom: URam, légy kegyelmes hozzám! Gyógyíts meg engem, mert vétkeztem ellened!

Ellenségeim rosszat mondanak rólam: Mikor hal már meg, mikor vész ki a neve?

Aki eljön meglátogatni, hiábavalóságot beszél, szívében összegegyűjt minden rosszat, azután kimegy az utcára, és kibeszéli.

Mindazok, akik gyűlölnek, egymás közt sugdolóznak, és rosszat gondolnak rólam:

Gyógyíthatatlan betegség támadta meg, nem kel föl többé onnan, ahol fekszik!

A következő vers egy prófécia Jézus Krisztussal kapcsolatban, akit Júdás árult el:

Még a legjobb barátom is, akiben megbíztam, aki velem együtt evett, az is ellenem támadt.

János evangéliumának 13.-ik fejezetében Jézus ezt a verset idézi amikor Júdás Iskariótesre utal. Érdekes tehát, hogy miközben a zsoltár írója a saját helyzetéről ír, hirtelen próféciai területre érkezik, és az Úrról beszél.

De te, URam, légy kegyelmes, segíts fel engem, hadd fizessenek meg nekik!

Abból tudom meg, hogy kedvelsz, ha nem ujjonghat rajtam ellenségem,

engem pedig megtartasz, mert feddhetetlen vagyok, és színed elé állítasz örökre.

Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen.

Itt ér véget a Zsoltárok első könyve. Öt zsoltárkönyv van összesen, és egyes Biblia kutatók szerint ezek összefüggnek Mózes öt könyvével.

Mózes könyveiben Isten szól az emberhez, átadja a törvényeket és megalapítja a szövetséget. A zsoltároknak pedig az ember szól Istenhez dicsőítéssel és áldással. Hogy mindezeket a könyveket valójában össze lehet-e kapcsolni egymással, legyen a teológusok fejfájása, nem érdemes ezen sokat gondolkozzunk.

Ugyanakkor, a zsoltárok mind az öt könyve egy áldás mondással ér véget, akárcsak itt:
Áldott az ÚR, Izráel Istene öröktől fogva mindörökké. Ámen, ámen.

Ettől kezdve tehát a zsoltárok második könyvét tanulmányozzuk.

Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!

Jézus azt mondta, hogy *Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságra, mert ők megelégtetnek.* Itt a zsoltár írója az Isten iránti vágyakozását fejezi ki:

Ahogy a szarvas kívánczik a folyóvízhez, úgy kívánczik a lelkem hozzád, Istenem!

Jézus így kiáltott: *„Ha valaki szomjazik, jöjjön hozzám, és igyék!*

Aki hisz énbenem, ahogy az Írás mondta, annak belsejéből élő víz, folyamai ömlenek!”

Minden ember belsejében megvan az Istennel való értelmes kapcsolat iránti szomjúság. Ez a szomjúság olyan, mint amikor néha éhes vagy, de nem tudod pontosan, hogy mire is vagy éhes. A testednek szüksége van valamilyen összetevőre, de mivel nem tudod, hogy pontosan mire, ezért aztán mindent megeszelsz, ami az utadba kerül. Semmi sem elégíti ki ezt az éhséget.

Néha ez az éhség meghatározhatatlan, pontosan úgy ahogy ez a fajta szomjúság is. Tudom, hogy valami hiányzik, tudom, hogy többre van szükségem, tudom, hogy az élet többet tartogat annál, mint amit már megtapasztaltam. A valóság pedig az, hogy valahol mélyen a belsőmben a lelkem Isten iránt szomjazik.

Hihetetlen, hogy az emberek mi mindennel akarják ezt a szomjúságot kielégíteni. Nézzetek körül a világban, és láthatjátok, hogy az emberek ezt a lelki szomjúságot megpróbálják mindenféle furcsa módon kielégíteni. Testi és érzelmi élvezetekkel próbálkoznak, és azt gondolják, hogy ha csak ezt a dolgot elérhetem, ha csak ezt a dolgot még megszerezhetem, akkor ez ki fog majd elégíteni engem. És rohannak az ösvényükön, de amikor a végére érnek, akkor veszik csak észre, hogy ez is üres, mint a többi. Így hát egy új ösvényt keresnek, és összevissza rohangálnak, hogy kielégíthessék ezt a szomjúságot. Valójában nem tudják, hogy hol és mivel lehet kielégíteni ezt.

Amikor Jézus a samáriai asszonnyal beszélt a kútnál, azt mondta neki:

Aki ebből a vízből iszik, ismét megszomjazik. Ezt a verset kellene minden földi ambíció fölé vésni. Ígyál belőle nyugodtan, de ismét szomjazni fogsz, hisz nem fogod megtalálni azt a valódi kielégülést, amelyért a szíved epedezik, csak akkor, ha megtalálsz az Istennel való értelmes kapcsolatot.

Bölcs és áldott az az ember, aki meg tudja határozni ezt a szomjúságát, tudván, hogy ez Isten iránti szomjúság, majd közeledni fog Istenhez, hogy kapcsolata legyen vele. Isten helyezte belénk ezt a szomjúságot és csak Ő tudja kielégíteni azt.

A zsoltár írója így folytatja:

Isten után szomjazik lelkem, az élő Isten után: Mikor mehetek el, hogy megjelenjek Isten előtt?

Könnyem lett a kenyerem éjjel és nappal, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?

*Kiöntöm lelkemet, és arra emlékezem, hogy milyen tömeggel vonultam, és hogyan vezettem Isten házához hangos ujjongással és hálaénekkal az ünneplő sokaságot.
Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem?*

Itt a zsoltár írója magával beszélget, és ez néha igen egészséges dolog is lehet. Megkérdezi magától, hogy „Miért vagyok elbátortalanodva, miért vagyok depressziós? Miért érzem magam ilyen nyomorultul?” Sokan depressziósok, de csak azt hajtogatják, hogy „Én depressziós vagyok.” És továbbra is azok maradnak, ahelyett hogy addig beszélgetnének önmagukkal, amíg meggyőzik magukat a javulásról.

Olyan gyakran képesek vagyunk meggyőzni magunkat a vereségről, a depresszióról, hogy mi nem vagyunk jók semmire, hogy ez a legrosszabb, ami valaha valakivel megtörtént, senki sem volt még ilyen nehézségben – így és ehhez hasonlóan nyalogatjuk sebeinket. A zsoltár írója a kérdések után tanácsot ad saját magának:

Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki az ő szabadításáért!

Azt mondja, hogy „ne csüggedj, mert Isten ül a trónon”. És akkor szoktunk elcsüggedni, amikor elfelejtjük ezt. Soha nem szabad elfelejteni, hogy Isten van mindenek felett. Amikor ezt elfelejttem és a világra tekintek, akkor értelmetlennek tűnik minden. Elismerem, hogy a dolgok az ember irányításán túl vannak, a hajó gyorsan süllyed, de Isten továbbra is uralkodik, és ő ül a trónon. Ma ez az egyetlen reménységem.

Istenem, elcsügged a lelkem

Nagyon fontos, hogy légy őszinte Istennel, mert sohasem tudod becsapni Őt. Ha valami bánt, akkor valld meg neki, mondd nyugodtan, hogy: „Istenem, elcsügged a lelkem” Vannak akik minden kérdésre azt válaszolják, hogy minden szuper, minden jó, de a valóságban mindez csak álca, mert a dolgok szörnyen alakulnak, és nem tudják, hogy mihez kezdjenek.

Gyakran ezt Istennel kapcsolatban is megtesszük, de az a legjobb, ha őszinték vagyunk vele: „Istenem, nagyon lent vagyok, a lelkem háborog és elbátortalanodtam...”

*Istenem, elcsügged a lelkem, azért terád gondolok a Jordán földjéről és a Hermónról, a Micár hegyéről.
Örvény örvénynek kiált zuhatagjaid hangjában, minden habod és hullámod átcsapott fölöttem.
Nappal szeretetét rendeli mellém, éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.*

Annak ellenére, hogy úgy néz ki, hogy a nehézség, a szomorúság és a bánat maga alá fog temetni, mégis az Úr a szeretetét rendeli mellém, és az éneke velem lesz. Az Írásokban több utalás is van éjjeli énekekre.

Néhány évvel ezelőtt Pensylvaniában jártam, ahol különleges istentiszteleteken kellett beszédet mondjak. Az ottani tonhaltól ételmérgezést kaptam és az esti alkalom után visszatérve a szobámba éreztem, hogy nagyon beteg vagyok. Nem tudtam aludni, forgott a gyomrom a rossz ételtől, és ott feküdtem az ágyon nyomorúságomban. Egyszer csak egy gyönyörű dicsőítő kórus zenéjét hallottam. Korábban még soha nem hallottam ezt a zenét, és elkezdtem énekelni újból és újból az éjszaka kellős közepén.

Mindez egy ihlet lehetett, és gondoltam, hogy milyen gyönyörű kórus zene, jobb ha felkelek és lekottázom. Talán lemehetek a hallba, és a zongora segítségével le tudom írni, nem akarom elfelejteni, mert mindenkinek meg szeretném tanítani. De aztán arra gondoltam, hogy ha ilyen hajnaltájt elkezdek zongorázni, akkor felébredtem a házigazdát, és azt fogja gondolni, hogy megőrültem, vagy hasonló. Jobb ha nem megyek le, gondoltam, de valójában túl beteg voltam ahhoz, hogy felkeljek, felkapcsoljam a

villanyt, és leírom a zenét. Így hát újból és újból énekeltem, és azt gondoltam, hogy ezt már nem fogom elfelejteni, mert olyan gyönyörű. Végül valahogy álomba énekeltem magam.

Reggel, amikor felkeltem, az Úr munkájának köszönhetően meg voltam gyógyulva. Jól éreztem magam, de a kóruszene egyszerűen nem jutott eszembe. Kerestem, próbáltam visszaemlékezni, kértem az Urat, hogy segítsen, de azt válaszolta, hogy „ez volt az éjszaka dala, az Én dalom, hogy túljuttassalak azon a kemény éjszakán.”

éjjel éneket ad számba az ÚR; imádságot életem Istenéhez.

Ezt mondom Istenemnek, köszálamnak: Miért feledkeztél el rólam? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?

Mintha csontjaimat tördelnék, amikor gyaláznak ellenfeleim, mert egész nap ezt mondogatják nekem: Hol van a te Istened?

Ezt a kérdést gyakran vágják a keresztényekhez, amikor valami baj van: „Hol van a te Istened?” Mintha Istennek az lenne a dolga, hogy minden nehézségből kimentsen. Isten nem ezt igéri, hanem ezt: *Sok baj éri az igazat*

„Hol van a te Istened, amikor a gyerekek halálra éheznek Afrikában? Hol van a te Istened, amikor földrengések ölnek meg emberek?” És valóban elcsüggedhetünk, amikor úgy tűnik, hogy nincsen válaszunk.

Miért csüggedsz el, lelkem, miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!

Egy nap majd ezért a mai nehézségért is dícsérni fogom Istent.

A 43.-ik zsoltár hasonló a 42.-ikhez, és egyesek szerint összetartozik a kettő. Néhány kéziratban egybeírott zsoltárként szerepelnek.

Szolgáltass nekem igazságot, Istenem, és pereld peremet a hűtlen néppel szemben! Az alattomos és álnok emberektől ments meg engem!

Hiszen te vagy oltalmazó Istenem, miért taszítottál el engem? Miért kell gyászban járnom, miért gyötör az ellenség?

Küldd el világosságodat és igazságodat: azok vezessenek engem! Vigyenek el szent hegyedre és hajlékaidba,

Milyen gyakran kiáltottam, hogy Istenem küldd el a világosságodat, hogy vezessen engem. Istenem azt akarom tenni, ami jó, és a Te akaratodat akarom követni ebben a dologban, de nem tudom, hogy merre forduljak, hová menjek. Istenem, küldd el a világosságodat és vezessen a Te igazságod engem.

hogy eljussak Isten oltárához, Istenhez, akinek ujjongva örülök. Hadd magasztaljalak hárfával, Isten, én Istenem!

Miért csüggedsz el, lelkem, és miért háborogsz bennem? Bízzál Istenben, mert még hálát adok neki, szabadító Istenemnek!

A 44.-ik zsoltár:

Isten, saját füliünkkel hallottuk, elbeszélték nekünk apáink, mit vittél véghez napjaikban, a régi időkben. Keziddel népeket űztél el, őket pedig a helyükre plántáltad. Nemzeteket zúgtál össze, őket pedig a helyükre küldted.

Mert nem a maguk fegyverével vették birtokba az országot, és nem a saját karjuk segítette meg őket, hanem a te jobbod és a te karod, a te orcád világossága, mert kedvelted őket.

Te vagy királyom, ó Isten! Parancsodra megszabadul Jákób.

Általad verjük le ellenségeinket, neved segítségével tiporjuk el támadóinkat.

Mert én nem az újamban bízom, nem a fegyverem segít meg engem.

Te segítesz meg ellenségeinkkel szemben, gyűlölőinket te szégyeníted meg.

Istent dicsérjük mindennap, neved magasztaljuk örökké. (Szela.)

Ez a zsoltár erőteljesen kezdődik, Isten erejét és a mi tőle való függőségünket jelenti ki. Isten volt az aki minden ellenségüket kiüzte előlük, nem a saját erejükből nyertek. Tudjuk és hallottuk mindezt, Uram! Te vagy a mi Istenünk is, és eddig minden rendben van. De most valami elromlott:

Mégis elvetettél, megszegénítettél minket, nem vonultál ki seregeinkkel.

Megfutamtóttál az ellenség előtt, gyűlölőink kifosztottak bennünket.

Odadobtál minket, mint vágójuhokat, és szétszórtál a népek közé.

Potom áron adtad el népedet, nem szabtál magas vételárat érte.

Gyalázatosá tettél szomszédaink előtt, gúnyol és csúfol környezetünk.

Szóbeszéd tárgyává tettél a népek között, fejüket csóválják miattunk a nemzetek.

Minden nap szidalmaznak engem, szégyen borítja arcomat

a gyalázók és a káromlók szava miatt, az ellenség és a bosszúálló miatt.

Bár mindez ránk szakadt, nem feledtünk el téged, nem szegtük meg szövetségedet.

Szívíünk nem szakadt el tőled, lépteink sem tértek le ösvényedről.

Pedig a sakálok tanyájára úztél minket, és a halál árnyékát borítottad ránk.

Ha elfeledtük volna Istenünk nevét, és idegen istenhez emeltük volna fel kezünket, nem vette volna-e észre Isten? Hiszen ő ismeri a szívnek titkait.

Miattad gyilkolnak minket naponta, vágójuhoknak tekintenek.

Serkenj fel! Miért alszol, Uram? Ébredj föl, ne taszíts el végképp!

Miért rejtet el orcádat, miért felejtet el nyomorúságunkat és ínségünket?

Lelkünk a porba hanyatlott, testünk a földhöz tapadt.

Siess segítségünkre! Válts meg minket irgalmasból!

Nagyon érdekes ez a zsoltár, mivel élesen szembenálló részekből áll. Az elején minden az Isten erejéről szól, amit e múltban az atyáinkkal tett, és a mi Istenünk is vagy, mondja az író. De a nehézség abból adódik, hogy nem értjük a jelen helyzetünket, amely nagyon kemény helyzet. Ha igaz az, hogy gondoskods a népedről, ha igaz az, hogy megmented őket, akkor miért vagyunk mi jelenleg ebben a bajban, hisz téged szolgáltunk és megtartottuk a szövetséget veled?

Ismét szeretném hangsúlyozni, hogy Isten sehol sem jelentette ki, hogy meg fog óvni a problémáktól. Azt ígérte, hogy velünk lesz minden nehézségünkben:

Szeretteim! A szenvedés tüze miatt, amely megpróbáltatásul támadt közöttetek, ne háborogjatok úgy, mintha valami meglepő dolog érne titeket.

Mégis, amikor egy barátunkat nagy nehézségekben látjuk, akkor azt mondjuk, hogy ez aztán furcsa, vajon miért engedi meg azt Isten? És amikor én kerülök ilyen nagy bajba, akkor még inkább úgy gondolom, hogy valami nagyon furcsa dolog történik velem. Miért, Uram, miért??

Azt hiszem, hogy ösztönszerűen menekülünk a szenvedések elől. Nem akarunk és nem szeretünk szenvedni, hanem könnyű utat akarunk az életen keresztül. Mindenfelé rózsákat akarunk, de az élet nem ilyen. Az életnek sok buktatója van, sok szomorúsága, és tele van próbatételekkel, de Isten gyermekeként bízhatok abban, hogy Isten minden megtapasztalásomban velem lesz.

Ami még ennél is több, Ő előttem jár, és nincs egyetlen kísértés sem, amit Ő meg ne tapasztalt volna, és már előre elkészítette számomra a menekvés útját, mert nem fogja megengedni, hogy a megpróbáltatások az elviselhetőség határán túlmenjenek.

Ezen örvendeztek, noha most, mivel így kellett lennie, egy kissé megszorodtatok különféle kísértések között,

hogy a ti megpróbált hitetek, amely sokkal értékebb a veszendő, de tűzben kipróbált aranynál, Jézus Krisztus megjelenésekor méltónak bizonyuljon a dicséretre, dicsőségre és tisztességre.

A tűz nagyon érdekes tulajdonságokkal rendelkezik. A mi Istenünk egyik meghatározása: emésztő tűz. Isten szeretet, Isten világosság, Isten jó, és ugyanakkor egy emésztő tűz is. Vajon mit emészt el? A szemetet, a pelyvát, a bűnt, a gonoszt.

A tűz azért érdekes, mert képes elpusztítani, de ugyanakkor tartóssá is tud tenni. Minden a benne égő anyagtól függ. Ha egy zsák fadarabot teszel rá, akkor elégeti. De ugyanez a tűz az acélt megedzi, és rozsdamentessé, ellenállóvá változtatja. Az acélt nagyon magas hőmérsékletű tűzben edzik.

Isten is tűzhez hasonló, és mi mindnyájan a tűzben élünk. A kérdés az, hogy mit tesz veled a tűz? Ez azon múlik, hogy ki is vagy valójában. Ha Isten gyermeke vagy, akkor a tűz a szemetet égeti, ha nem vagy Isten gyermeke, akkor ugyanez a tűz téged pusztít el.

Az életünkben sok olyan dolog történik velünk, amit nem értünk. Érdekes, hogy ez a zsoltár nem a „boldogan életem, amíg meg nem haltam” féle befejezéssel, hanem egy kiáltással végződik: *Siess segítségünkre! Vált meg minket irgalmasból!*

Mivel a kiáltás Istenhez szól, ezért a végét már úgymint ismerjük: Isten gondoskodni fog róla, rólunk, mert Ő ismeri a mi megpróbáltatásainkat, tudja, hogy mikén megyünk keresztül, és egy napon győztesként fogunk állni mellette, mert Ő tenni fog erről.

A 45.-ik zsoltár ismét egy Messiási zsoltár, Jézus Krisztusról szól, és az ő egyházáról, amely az Ő menyasszonya.

Szívem zsong a szép szavaktól, művem a királynak mondom el, nyelvem gyors, mint az írnok tolla.

Legszebb vagy az emberek közt, kedves szavak áradnak ajkadról, meg is áld Isten örökre!

Kösd derekadra kardodat, te hős, ölt pompás díszruhát!

E díszedben járj sikerrel az igaz ügyért, az igazság védelmében! Jobbod félelmetes dolgokra tanítson!

Nyilaid hegyesek, átjárják a király ellenségeinek szívét, népek kerülnek hatalmadba.

Trónod, oh Isten, mindörökké megmarad, királyi pálcád igazság pálcája.

A Zsidókhöz írt levélben olvashatjuk, hogy mindezt Jézus Krisztusról írták. A Zsidó levél írója Jézus Krisztus mindenek fölötti hatalmát mutatja be, és ezt a zsoltárt idézi, megmutatván, hogy Isten hívta Őt Istennek, mivel ezt a zsoltárt Isten ihlette, és Isten azt mondja Jézus Krisztusról, hogy: *Trónod, oh Isten, mindörökké megmarad.*

Az Új Testamentummal kapcsolatban vannak akik megkérdőjelezik Jézus Krisztus isteni voltát, mert azt állítják, hogy ez a tanítás nem biblikus, annak ellenére, hogy János evangéliumának első fejezetében azt olvashatjuk, hogy:

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige.

Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött.

És annak ellenére is, hogy Jézus és Tamás így beszélt egymással a feltámadás után:

*Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldaladra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.”
Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!”*

Ugyanakkor Pál apostol is Istennek hívta Őt, kijelentve, hogy „Nagyon várjuk már a mi Istenünk és Szabadítónk, Jézus Krisztus eljövételét”. A Zsidó levélben pedig láthatjuk, hogy maga Isten hívta Istennek Jézust: *a Fiúról így szól: „A te trónusod örökké megáll, ó Isten, és királyi pálcád az igazság pálcája.*

János, Pál, Tamás mindnyájan Istennek ismerték el, és maga az Atya is, és ennyi elég, hogy engem meggyőzzenek. Nincs szükségem arra, hogy a Jehova Tanuit halgassam arról, hogy Ő nem Isten. Bőven elég bizonyíték van a Bibliában az Ő istenségére.

Szereted az igazságot, gyűlölöd a gonoszságot, ezért kent föl téged társaid közül Isten, a te Istened öröm olajával.

*Mirha, aloé, kasszia illata árad minden öltözetedből, elefántcsont palotákból hárfák vidámítanak.
Királynóyok viselik ékszereidet, jobbod felől a királyné áll ófíri arannyal ékesítve.*

A királyné az egyházat jelképezi.

*Halld csak, leány, nézz, és figyelj ide! Feledd el népedet és atyádnak házáat!
Szépségedet a király kívánja, mert ő a te urad, borulj le előtte!*

Milyen gyönyörűen szól Krisztus és az Ő egyháza közti bensőséges kapcsolatról!

*Tírusz leánya! A nép gazdagai ajándékkal hízelegnek neked.
Csupa dísz a királynóy odabent, arannyal van átszőve ruhája.
Hímzett ruhákban vezetik a királyhoz, szüzek, barátnóyok követik, így vonulnak hozzád.
Ujjongó örömmel vezetik őket, úgy vonulnak be a királyi palotába.
Őseid helyébe fiaid lépnek, akiket fejedelmekké teszel az egész földön.
Hirdetem nevedet minden nemzedéknek. Ezért magasztalnak majd a népek örökkön örökké.*

Nagyon sok mondanivaló van ebben, olvassátok, gondolkozzatok rajta. Egy gyönyörű kép Krisztus menyasszonyáról, és arról a dicső napról, amikor majd hozzá megyünk, és amelyet a Jelenések könyvének 19.-ik fejezetéből ismerünk.

A 46.-ik zsoltár:

*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.
Azért nem félünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe;*

Mivel Isten az én oltalmam és erősségem, ezért semmiféle katasztrófától, természeti erőtől nem félek. A hatvanas évek végén „előrejelezték”, hogy Kalifornia le fog szakadni, és beleeseik a Csendes-Óceánba. Sokaknak látomásaik voltak nagy hullámokról és áradásokról, amelynek során az egész területet elöntötte a víz. Ezeknek a „próféciaáknak” köszönhetően sokan elköltöztek Kaliforniából, és nagyon sokan elszörnyűlködve várták ezeket a katasztrófákat.

Megkérdeztek akkoriban engem is, hogy

- - Te mit fogsz csinálni, Chuck? Elköltözől?
- - Nem.

- - Hát akkor mit fogsz tenni?
- - Előkészítem a szörfdeszkámat, hogy amikor jön az árhullám, akkor meglovagoljam.
- - Ne viccelj Chuck, ez komoly dolog!
- - Ha azt akarod, hogy komoly legyek, akkor ez a véleményem: Isten az én oltalmam és erősségem, és mindig biztos segítség a nyomorúságban, és akkor sem fogok félni, ha megindul a föld, és a hegyek a tenger mélyébe omlanak.

Ha Isten a te oltalmad és erősséged, akkor nem kell félni. Az emberek jöhetnek mindenféle dumákkal, „próféciákkal”, de mindez nem érdekel, nem izgat.

Az igazság az, hogy nem hibáztatnám Istent, ha belerázta volna Kaliforniát a Csendes-Óceánba, legalábbis Hollywood-ot és San Francisco-t. Azt hiszem, hogy ez igazságos lépés lenne részéről.

Nem érdekel, hogy merre mész, akkor sem tudsz megszabadulni a veszélytől. Nézzünk szembe a tényekkel: élni veszélyes, mert függetlenül attól, hogy hol vagy veszélyek közepette élsz. Nem tudsz elmenekülni a veszély elől. Az egyetlen biztos pont az Isten biztonsága minden körülménytől függetlenül.

Ha jön egy földrengés, és mindent a földdel tesz egyenlővé, én pedig a romok alá kerülök, akkor is csak ez az érzéketlen, öreg testem lesz ott, mert én magam az ég felé fogok szállni.

*Isten a mi oltalmunk és erősségünk, mindig biztos segítség a nyomorúságban.
Azért nem féllünk, ha megindul is a föld, és hegyek omlanak a tenger mélyébe;
ha háborognak és tajtékoznak is vizei, és tombolásától megrendülnek a hegyek. (Szela.)*

Van valami, ami sokkal tartósabb, mint ez a föld, és ennek minden bizonytalansága.

Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait.

Ezékielnél találhatjuk Isten városának leírását. Beszél arról a folyóról, amely az Isten trónusa alól ered. A Jelenések könyvében is olvashatunk Isten városának folyamáról, amelynek mindkét oldalán olyan gyümölcsfák vannak, amelyek minden hónapban hatalmas mennyiséget teremnek. Senki sem mondhatja, hogy nem fogom élvezni a mennyországot!

Erre a mennyei paradicsomra tekintettek az Ószövetségi idők hithű halottai is:
*Hitben haltak meg ezek mind, anélkül, hogy beteljesültek volna rajtuk az ígéretek. Csak távolról látták és üdvözölték azokat és vallást tettek arról, hogy idegenek és jövevények a földön.
Mert akik így beszélnek, jelét adják annak, hogy hazát keresnek.
És ha arra a hazára gondoltak volna, amelyből kijöttek, lett volna alkalmuk visszatérni.
Így azonban jobb után vágyakoztak, mégpedig mennyei után. Ezért nem szégyelli az Isten, hogy őt Istenüknek nevezzék, mert számukra várost készített.*

Éppen csak megérintenünk kell ezt a földi életet, és meg kell értsük, hogy csak idegenek és vándorok vagyunk ezen a földön, csak átutazóban vagyunk itt, mert azt a várost keressük, amelynek Isten az építője.

*Egy folyam ágai örvendeztetik Isten városát, A Felségesnek szent hajlékait.
Isten van benne*

Már azt tervezem, hogy milyen lesz, ha ott leszek; és ha a föld megindul, és a hegyek a tenger mélyébe omlanak, akkor legalább hamarabb odakerülök. Úgysem leszek sokkal tovább már ezen a földön, még

akkor sem, ha szenzációs módon oldják meg a világ összes problémáját: az energiaválságot, a gazdasági egyenlőtlenségeket, stb.

Nem vadászok semmiféle földi utópiára, én Isten városát várom, arra tekintek.

Isten van benne, nem inog meg, megsegíti Isten reggelre kelve.

Népek háborognak, országok inognak, ha az ÚR mennydörög, megretten a föld.

A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

Érdekes, a Seregek Ura, Jákób Istene kifejezés. A Seregek Ura az angyalok Urát jelenti. A jelenések könyvének 5.-ik fejezetéből tudjuk, hogy az angyalok is bekapcsolódnak az Istent dicsőítő énekek éneklésébe, és azt írja, hogy

És láttam, és sok angyal hangját hallottam a trónus, az élőlények és a vének körül, számuk tízezerszer tízezer és ezerszer ezer volt;

és így szóltak hatalmas hangon: „Méltó a megöletett Bárány, hogy övé legyen az erő és a gazdagság, a bölcsesség és a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás!”

Tehát Ő a Mennyek URA.

A Seregek Ura, Jákób Isten velünk van. A Seregek Ura igen távol állhat tőlem. Ő hatalmas, világméretű és ezáltal igen személytelen is lehet számomra. Ugyanakkor a közelkép Jákób Istenét mutatja, és ez az én szintemre hozza Istent.

Jákób nem volt a világ legtisztességesebb embere. Kihasználta a testvére éhségét és gyengeségét és megvette az elsőszülöttségi jogát egy tál lencséért. Később átváltoztatta magát úgy, hogy az öreg és vak apját becsapva ellopja a testvérenek szánt áldást. Ez annyira felbőszítette a testvérét, hogy ő csak egyetlen dolgot tudott mondani: „Amint apám meghal, azonnal megölöm ezt a patkányt!”

Jákób tudta, hogy a testvére bosszút akar állni, ezért elszökött a nagybátyjához, és addig manipulálta a család vagyonát, hogy amikor elindult hazafelé, akkor a nagybátyja vagyonának nagyrésztét magával vitte. Hitegetéssel, fondorlatossággal szerezte azt meg, és mégis Isten azt mondta magáról, hogy Ő Jákób Istene.

Szeretem ezt a közelképet, mert ebbe én is beletartozom. Ha Ő Jákób Istene lehet, akkor az én Istenem is lehet. Én sem vagyok a valaha élt legtisztességesem, legkegyelmesebb, legjobb személy a földön. Nekem is megvoltak a dolgaim, de azt hiszem, hogy nem voltam annyira csalafinta, mint Jákób. Mivel Isten még a nálam rosszabakat is magához vette, ezért én megnyugodtam, és reménykedek.

Jöjjetek, lássátok az ÚR tetteit, aki pusztító dolgokat művel a földön.

Isten földi Királyságának megalapításáról beszél, mert amikor visszajövünk a földre, akkor látni fogjuk a pusztulást, amely a Nagy Megpróbáltatások idejéből származik majd. Szerintem a Királyság időszakának egy része a föld újjáépítésének ideje lesz.

Háborúkat szüntet meg a föld kerekiségén, újat tör össze, lándzsát tördel szét, harci kocsikat éget el.

Ez lesz a dicsőséges Ezeréves Királyság, amikor nem lesz többé háború, és együtt fogunk élni Isten dicső uralkodásában, „amikor az igazság úgy tölti be a földet, ahogy a víz a tengereket”. Milyen dicső várakozásban van részünk e nagyszerű időkre tekintve! Az újjászülető földön fogunk élni, Jézus Krisztus dicső királyságában.

Csendesedjete el, és tudjátok meg, hogy én vagyok az Isten! Magasztalnak a népek, magasztal a föld.

Nyugodjatok meg és tudjátok, hogy Isten ki fogja munkálni az Ő céljait, és el fog jönni a nagy nap!

A Seregek URa velünk van, Jákób Istene a mi várunk. (Szela.)

61 perc